„Stjernen"

Udgiver: Peter Ebbeson.

Hvem opdagede Amerika?

Af J. K. J. Foged.

Hr. Redaktør!

Da jeg for en Tid siden tilsendte Dem en Artikel i Anledning af overstaaende Thema, hvilken De velvilligt optog i Deres ærede Blad „Stjernen", vilde jeg gjerne endnu engang bede Dem om, Hr. Redaktør, at give mig Plads i „Stjernen" for nogle Bemærkninger til ovenstaaende Spørgsmaal: „Hvem opdagede Amerika?"

Begrundet paa at jeg atter er bleven imødegaaet af denne Hr. N. C. Nielsen fra Nebraska i Anledning af min fastholdte Paastand om, at Nordmændene ikke bør have Æren for Amerikas Opdagelse, finder jeg mig beføjet til endnu engang at værdige ham et Svar paa sine grovkornede Bemærkninger til mine Artikler.

Jeg har ladet Svaret fremkomme i „Den Danske Pioneer", men da jeg veed at „Stjernen" læses af en større Kreds af vore Landsmænd, ønsker jeg at mit Svar maatte samtidigt fremkomme i „Stjernen".

Først maa jeg bemærke, at Hr. N. C. Nielsen under den imellem ham og mig førte Diskussion har ligefrem betjent sig af Skjældsord og tjofle Udtryk, uden dog at fremkomme med nogen historiske Fakta til Bekræftelse af sin Paastand.

Hr. N. C. Nielsen, Deres Udtalelser i „Den Danske Pioneer" af 24de Jan. har jeg læst. Skjøndt jeg ikke personligt kjender Dem, fremgaar de ikkedestomindre af Deres Artikel hvilken Karakter og Dannelse, De besidder. Paa Frugten skal man kjende Træet, og saaledes med Dem. Af Deres Ord ser man hvad Slags Mand De er. De har bevist, at De ikke kan føre en Diskussion uden at betjene Dem af Skjældsord og Spydigheder. Kalder De dette for Dannelse og Karakter, som De i Deres Artikel taler saa meget om, at jeg mangler?

Jeg tror ikke, lille Nielsen, at De er i Besiddelse af nogensomhelst Karakter eller Dannelse; og at forlange af Hr. Nielsen, at han skulde kunne forstaa mine Beviisers Rigtighed for, at Nordmændene ikke tilkommer Æren for Amerikas Opdagelse, er altsammen som en lukket Bog for denne Herre.

Og dog vil et Rygte vide, at Hr. Nielsen skal være eksamineret og en højlærd Mand. Men jeg veed endnu ikke til hvilken Gjerning Hr. Nielsen har ladet sig uddanne, lige saa lidt som det er mig bekjendt hvilken Eksamen Hr. Nielsen har tagen — om han i det hele taget har tagen nogen. Om det er dansk-juridisk Eksamen, latinsk-juridisk Eksamen, theologisk Embedseksamen eller statsvitenskabelig Eksamen, Hr. Nielsen har tagen, vil jeg lade ham selv besvare.

Imidlertid kommer Hr. Nielsen frem i „D. D. P." med følgende Visdomsord: „Hr. Foged skriver aabenbart i den Tro, at han kan smugle sit plumpe Ordgyderi i „Pioneeren"s Læsere; men," udbryder han, „han tager fejl, hvis han tror, at kunne indbilde „Pioneeren"s Læsere sit Ordgyderi som historiske Fakta."

Nej, Hr. Nielsen, det har aldrig været min Mening at jeg vilde smugle enten det ene eller det andet i „Pioneeren"s Læsere, eller noget andet Blads Læsere; naar jeg skriver om en eller anden Sag, saa skriver jeg af historisk Kjendskab til samme og efter min Overbevisning. Jeg skriver ikke efter gamle Hedninge-Historier, eller ikke efter hvad en eller anden Kjærling har opdigtet; men det er imidlertid den Vej, De gaar, for at bevise Rigtigheden af Deres Paastand.

Fremdeles skriver jeg heller ikke af Uvilje imod Nordmændene. Nordmændene kan jo være ligesaa gode Folk som andre.

Men naar en saadan Dame som Miss Maria A. Brown løber omkring fra det ene Sted i Landet til det andet og holder Taler og Foredrag for sine Landsmænd og lover med Bestemthed at skaffe dem Æren af Amerikas Opdagelse, naar blot de vil skaffe hende denne lille Sum af $15,000, dette kalder jeg for en korrupt Behandling imod sine Landsmænd, og Miss Brown er ogsaa i disse Dage bleven beæret med Imødegaaelse af et Par norske Blade, „Skandinaven" og „Norden", hvilke Blade hun henvendte sig til for at faa Penge-Indsamlingen sat igang, men forgjæves. Disse to Blade har nu taget til Gjenmæle imod Miss Browns Forehavende, og saa at sige, ligefrem gjør Nar af hende. „Norden" kommer saaledes frem og tilbyder at vilde skaffe en Mand for det halve af dette Beløb, som Miss Brown gjør Fordring paa til sin Rom-Rejse, og „Skandinaven" udtaler at det rimeligvis aldrig vil føre til noget Resultat med Miss Browns Ideer.

Det er heller ikke godt at skjønne, hvorfor at just Miss Brown skulde sendes til Rom for at undersøge og gjøre sig bekjendt med Vatikanets Arkivers Indhold fremfor en Videnskabsmand. Det er oplyst, at Miss Brown hverken forstaar Islandsk, Italiensk eller Latin; af den Grund maa ethvert fornuftigt Menneske kunne forstaa at hendes Rejse til Rom og hendes Indflydelse paa hans Hellighed Paven aldeles vil blive uden Virkning, og naar saa dertil kommer, at hun i saa stærke Udtryk, som hun har benyttet sig af til at fordømme Paven og Katholikkerne med, vil det jo være en Selvfølge at al Adgang til Vatikanet vil blive hende umulig.

For en Tid siden var Miss Brown hernede i Boston i sin Virksomhed. Hun maatte imidlertid forlade sin Værtinde, efterladende sine Kufferter eller Kuffert for Kostpenge, som hun ikke kunde betale. Derfra rejste hun til Chicago, for der Steds at begynde sit Hærværk; men nu har hun atter forflyttet sin Forretning ud i Nordvesten og derfra forlagt sin Virksomhed.

Hovedsagen for Miss Brown er naturligvis den at om muligt, at faa Fat paa de $15,000, som naturligvis vilde komme en Dame som hende tilpas, der ikke gider arbejde; men at hun forlanger, at Skandinaverne og isærdelesheb Nordmændene virkelig skulde opofre sig saameget af Interesse for en saa dum Ide som den Miss Brown har fattet om, at tvinge hele Verden til at erkjende at Amerikas Opdagelse virkelig er en Følge af de raa Nordboers Heltebedrifter, og at de ikke formuende Norske skulde skjænke hende en Sum af $15,000, til at rejse omkring i Landet, over næsten hele Verden og til ikke en Smule Nytte for nogen, synes mig at være et puerilt Forlangende. Men at hendes Forslag om at skaffe Nordmændene Æren af Amerikas Opdagelse af mange, og deriblandt Hr. N. C. Nielsen, er bleven modtaget med stormende Bifald, ledsaget af Skrig og cimbriske Hyl, saa ørefønderrivende at man næsten kunde friste til at tro at alle Dæmoner var slupne løs, er ikkedestomindre end Sandhed.

Da Hr. N. C. Nielsen har ladet sig forstaa med, at jeg ikke kjendte noget til Amerikas Opdagelse, saa vil jeg herved henvise ham til disse Bøger, som jeg har min Kundskab fra, med Hensyn til Amerikas Opdagelse. Saa mærk Dem da dette, Hr. N. C. Nielsen: Jeg har læst Professor Rafns, Dr. Fr. Winkel Horns, Bayard Taylors, Catons, Griffins, John S. C. Abbotts, Aaron Goodrichs, Malta Bruns, Fusangs, Samuel Kneelands, Benjamin F. Bowens sam: Kristoffer Kolumbus' Søn Fernandos Beretning om sin Fader, udgivet i Venedig 1571, (Dens Titel er: „Vita del admiraglio Christophero Columbo") med flere. Jeg har fremdeles, Hr. Nielson, læst om Welchmændenes, Tydskernes, Irlændernes, Franskmændenes og Kinesernes Opdagelse af Amerika.

Jeg har maaske dertil det Fortrin fremfor Hr. Nielsen, at jeg kan læse baade Tysk og Engelsk og forstaar det.

Nu faar De selv dømme, om De ikke tror, at jeg har en lille Smule Kjendskab til Amerikas Opdagelse; men De, Hr. Nielsen, tør jeg paastaa, er aldeles uvidende om denne Historie, dette fremgaar tydeligt nok af Deres Skriveri i „Den Danske Pioneer."

Da jeg i min forrige Artikel i „Stjernen" godtgjorde, hvorfor Nordmændenes formentlige Opdagelse af Amerika ikke af Autoriteterne kan blive godkjendt, vil det ikke være til Nytte at gjentage dette her. Jeg skal derfor slutte med at sige, at naar Miss Brown, Professor Anderson eller Hr. Nielsen fremdeles paastaar, at Æren af Amerikas Opdagelse tilkommer Nordmændene, da er det kun en fabelsk Mythe, og, som før sagt, hentet fra de gamle hedenske Fortællinger og Folkeæventyr. Jeg er villig til at imødegaa enhversomhelst, som skulde finde sig beføjet til at diskutere den Sag, hvis Redaktøren vil have mere af den Slags i „Stjernen."

Et Ord endnu til Hr. Nielsen: Næste Gang, De vil diskutere en Sag, da vil jeg raade Dem til først at gjøre Dem godt bekjendt med Sagen, før De diskuterer derom, eller ogsaa skrive om, hvormange Tusinde Dollars, De tror der ligger paa Havets Bund. Det er mit Raad til Dem, Hr. Nielsen.

Den rige Mands Datter.

En kold Vinterdag, da Marken var bedækket med Sne, saa at Smaafuglene intet havde at æde var en lille Pige, Datter af en meget rig Mand, beskjæftiget med at opsamle Brødsmuler for at udkaste dem paa Sneen til Fuglene. Dette var hun netop i Begreb med at gjøre, da Faderen fik Øje paa hende og spurgte, hvad hun der tog sig for. Da hun havde fortalt ham det, ytrede han:

„Hvad godt skal det tjene til? Disse Smuler kunne kanske blot føde en eneste af hundrede Fugle."

„Ja, jeg ved det, kjære Papa, sagde Pigen, „men saasom jeg ikke kan hjælpe dem alle, er jeg dog glad, om jeg endda kan hjælpe en."

Faderen blev eftertænksom. Han vidste, at der var mange nødlidende Fattige i en Naboby, og han havde nægtet at hjælpe nogen, fordi han ikki kunde hjælpe alle. Hans Samvittighed slog ham. „Gaa du kun og smulder et Brød ud til dine Fugle, saa skal jeg gaa og skaffe Brød til de fattige Folk i Byen," sagde han.

For Farmen og Huset.

Farmen.

Malkekør, søn skal kalve tidligt i Foraaret, har for det meste standset Melken nu. De bør have en lun Staldplads og plejes regeligt med Foder og Klid, men maa ikke faa saadan pirrende og kraftigt Æde som Majs. Hold dem i god Stand men ikke fede, for saa bliver de udsatte for „Melkefeberen".

Hønsene, dersom de har et varmt Kvarter og bliver omhyggeligt passet, skulde paa denne Tid af Aaret bringe et godt Udbytte, da Ægpriserne er oppe. Giv dem ikke for meget at æde eller for stort Forhold af Kraftæde.

Beskyt Træerne. — Hvis Harerne begynder paa deres gamle Kunster, at gnave Barken af de unge Træer, vil man finde det et godt Raad, at rive gamle Klude i Strimler og indsvøbe de unge Træstammer fra Roden af lig Omslaget paa en Cigar. Men forsøm saa endelig ikke, naar Foraaret kommer, at borttage det; thi ellers vil man til sin Græmmelse gjøre den Erfaring, at det som beskytter mod Fjenden om Vinteren, om Sommeren huser Insekter, som ødelægger Frugten eller Træerne, og maaske begge.

Huset.

Naar I næste Gang laver Æblepie, saa prøv at rive Æblerne, istedetfor at skjære dem i Stykker. Kom noget Kanel og smaa Stykker Smør her og der i Pien. Den bages hurtig og smager godt.

Cookies. — 2 Kopper hvidt Sukker, 1 Kop sur Fløde, ½ Kop Smør, 1 Æg, ½ Theske Saleratus udrørt i ganske lidt kogende Vand og Mel nok til at rulle ud; rul Deigen tynd og giv dem god Plads i Panden.

„Mica" Ruder i Kulovne, kan let renses ved at tage dem ud og vaske dem i Eddike, der er udblandet med lidt Vand.

Tapetsering. — Naar et Værelse har været hvidvasket og skal tapetseres, maa Væggene først vaskes med Eddike for at forhindre Papiret fra senere at falde af.

Godt Raad billigt. — Har I ikke „jelly" Glas nok og skal bruge dem, da kan I lave dem ved at tage passende store Flasker, dyppe en Traad i Terpentin og knytte den fast om Flasken, hvor I ønsker at skjære den, sæt Ild til Traaden. Glasset kan da let brækkes.

Ost, som er bleven tør og gammel, kan faa en frisk og behagelig Smag, naar man lægger den i Blød i raa Kjærnemælk.

Røget Skinke bliver saftigere og faar en mere delikat Smag, naar man lader den blive liggende i det Vand, hvori den er kogt, til den er bleven kold.

Middel mod Snue. — Snue kan mildnes betydelig paa følgende Maade: Naar man har skjænket The, overgydes de resterende Blade med lidt kogt Vand, hvorefter Thekanden henstilles paa Ovnen. Man indaander gjennem Næsen den varme Damp fra Bladene, og vil efter nævnte Eksperiment, der maa gjentages nogle Gange, hurtig kunne spore Bedring.

Naar De rejser

er det godt at have i Erindring, at „The Burlington Route" holder i Farten en gjennemgaaende Personsvogn til Lincoln, hvor den træffer Forbindelse med et hurtiggaaende „Vestibule Express Train" udstyret med frie Lænestole og forsynet med Pullman Sovevogne, direkte gjennemgaaende til Chicago uden Skifte. Ligeledes knyttes Forbindelser med gjennemgaaende Tog til Denver.

Burlington-Kompagniet ejer en Banelængde paa over 6,000 Mil forsynet med Staalskinner, og har Forbindelser med andre vigtige Centrer, nemlig, Chicago, Peoria, St. Louis, Kansas City, Omaha, Cheyenne og Denver.

For Billetter og Underretning, henvender man sig til hvilkensomhelst Stationsforvalter ved Burlington Banen.

Dette Blads Kontor

har knyttet Forretningsforbindelser, hvorved det er fiks og færdig til at imødekomme Lysthavende med

Land-Laan, Assurance, Dampskibs-Billetter, Udfærdigelse af Skjøder, Kontrakter osv.

Farme til Salgs og til Leje.

Peter Ebbeson - - - - - - - Dannebrog.

North Platte Lumber Co.

Howard City, **Nebr.**

— handler med —

alle Slags Tømmer og Byggemateriale

God Kvalitet og lave Priser.

Vi sælger til St Paul Priser

J. M. Cutler,
Manager

Dannebrog

Jernvare-Møbel og Seletøjbuti

fører et kompletteret Lager af Isenkram, Kakkelovne, Bliktøj, Vindu-Gl Møbler, Matrasser, Senge-Fjeder osv.

I Forbindelse hermed drives et Blikkenslagerværksted, hvor Bestillinger nyt Bliktøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits.

Et Udvalg af Ligkister haves stadigt paa Lager.

Jeg forhandler ogsaa Seletøj og Ekstradele for samme

Priserne garanteret. **Theo. J. Steen.**

— Frank Iams, —

Hesteudsalg og Foderstald.

50 udsøgte graderede Clyde, Norman og Shire Hingste, Trækheste, drægt Folhopper, Kjøreheste samt alle Slags Heste til laveste Priser.

Enhver Hest sælges paa dens egen Meriter. Rigelig Henstand gives Kjøbere.

Heste kjøbes og sælges til enhver Tid.

Jeg kan sælge en ekstra Nr. 1 Hest saa billig som et Krik kan kjøbes hos an fordi jeg betaler ingen Leie, kjøber for Kontant og yder ikke høie Indrømmelser Bankerne, da jeg beholder mine egne Noter. Kom og besøg mig, og der bliver in Vejen for en „square deal".

Heste fødes og plees til Dags- eller Ugepriser.

FRANK IAMS' NEW STAR BARN.

St Paul, Nebraska.

— 90 —

Pludselig var Tyren brudt ud og sprunget som en Vind gjennem Landsbyen. Det var et Insekt, der havde sat sig i Øret paa den. Alle flygtede ind i Husene og lukkede Dørene, ogsaa Værten i „Lammet" vilde netop lukke Døren, da han med et ser, at hans yngste Barn, en lille Pige paa 5 Aar, ligger ude paa Gaden. Hun rejste sig ikke op, thi Børnene havde leget Post, og den Lille var spændt for en Trillebør, da Skriget over Tyren lød hen til ham; de andre Børn løb deres Vej, men Liesel kunde ikke komme saa snart afsted med den tunge Trillebør, hun faldt og blev indviklet i Touget, saaledes laa hun midt i Vejen og Udyret kom snøftende nærmere med sænkede Horn. Der var ingen Tid til at løse Barnet mere eller til at faa hende slæbt bort tilligemed Trillebørren, Tyren var der allerede. Værten og Afra skreg saa man kunde høre det gjennem hele Landsbyen, men pludselig er Joseph kommen og støder en Høgaffel ind i Dyrets Side. Tyren brøler af alle Kræfter og styrter sig over ham.

Alle skrige om Hjælp ud af de aabne Vinduer, men Ingen hjælper. Joseph griber nu Tyren ved Hornene og trykker den med Kjæmpekraft nogle Skridt tilbage. Tyren kjæmper med ham. Imidlertid har Værten i „Lammet" faaet Tid til at hente Barnet, men nu gjælder det Joseph, hvem Alle lade i Stikken. Afra vrider Hænderne i Fortvivlelse og skriger om Hjælp, Tyren trykker Joseph til Jorden med Hornene og vil knuse ham, men han støder den nedenfra Kniven i Halsen, saa at Blodet sprøjter langt bort. Dyret sætter sig nu paa Bagbenene og løfter ham op, thi Joseph holder det fast i Hornene, Tyren river ham et Stykke med sig, medens han svæver halvt oppe i Luften. Joseph slipper ikke Taget, han vil igjen bringe den til at staa rolig. Tyren bløder af fem Saar og bliver lidt efter lidt svagere, Joseph faar nogle Gange, Fodfæste igjen, men Tyren faar atter Overmagten og river ham i fortvivlet Spring med sig igjen. Endelig har Bønderne mandet sig op for at hjælpe Joseph, og kommer nu fulgt af Værten, med Høgafler og Knive. Men saa snart som Tyren hører Larmen bag sig, sænker den atter Hornene og kaster sig med Joseph mod en lukket Ladedør, saa man skulde tro Joseph maatte være knust; Døren giver efter og springer op, Tyren styrter ind i Laden og vælter sig i Dødsangest om mellem Stiger, Vogne og Plouge, saa at Alt ligger i den inderligste Forening. Men Joseph svinger sig op paa Bjælkerne og slaar Døren i, for at ikke det rasende Dyr skal kunne komme ud igjen, man kan udenfor høre ham lukke den store Slaa for. Han er lukket inde i det trange Rum sammen med Tyren, og de Udenforstaaende kunde saaledes Intet gjøre. Der hørtes nu en Trampen, Stønnen og Brølen, saa at Alle gyser derved. Endelig bliver der ganske stille. Efter nogle ængstelige Øjeblikke bliver

— 95 —

Vil Du maaske give Dig ikast med mig, Stórbondens Datter? raabte V højt, og med lynende Blik maalte hun den unge Pige fra Top til Taa. Tror maaske jeg indlader mig i Strid med en saadan En som Du?

Med en saadan En? skreg Afra, med hvad for En? Jeg er en stakkels og har aldrig havt Nogen til at sørge for mig, men jeg har dog aldrig til noget Menneske noget Ondt og aldrig sat Ild paa noget Hus, jeg behøver ikk finde mig roligt i Dine Beskyldninger, ved Du det, Du!

Vally foer op, som om hun var bleven bidt af en Snog.

En simpel Tøs er Du, en skamløs Tøjte, der i alle Folks Nærværelse ka sig om Halsen paa de unge Karle! skreg hun saa højt, at Alle samlede sig hende.

Hvad — hvem har jeg kastet mig om Halsen paa? stammede den unge P og blev ligbleg.

Skal jeg sige Dig det? Skal jeg?

Ja, sig det kun, jeg har en god Samvittighed, og Værtinden i „Lamm kan bevidne, at det ikke er sandt, hvad Du siger!

Saa? Er det ikke sandt at Du for to Aar siden kastede Dig om Halsen p Joseph, Du kjendte ham jo neppe dengang, at han maatte slæbe Dig over H fjeldene og bære Dig næsten den halve Vej, fordi Du lød, som om Du ikke ku gaa videre? Er det ikke sandt, at Du fra den Tid af aldrig har kunnet løs Dig fra Joseph, at han, for Din Skyld, er kommet i Folkemunde? Er det i sandt, at Du vil tage Joseph fra de andre Piger, der have en større og bedre til ham og som vilde blive bedre Hustruer for ham, end saadan en forfløjen T som Du? Er det ikke sandt, at Du nylig, da Historien med Tyren passere faldt Joseph om Halsen i hele Landsbyens Nærværelse, som om Du var h Forlovede? Er det maaske ikke sandt?

Afra skjulte Ansigtet i Hænderne og græd højt.

O Joseph, Joseph, at jeg maa finde mig roligt i alt dette!

Vær Du kun rolig, Afra, trøstede den godmodige Værtinde i „Lamm hende; hun har røbet sig, det er kun Vrede og Misundelse, der taler af he fordi Joseph ikke løber efter hende og ikke vil forbrænde sine Fingre paa he som alle de øvrige Mænd. O, gid blot Joseph var her, han vilde nok sige h sin Mening!

Det tror jeg nok, at han ikke vilde lade sin Veninde i Stikken, og Vall saa frygtelig skarpt og skjærende, at det gjenlød fra Fjeldene rundt omkr Saadan en Veninde, der straks kaster sig om Halsen paa En, er rigtignok